USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl ve veřejném zasedání dne 13.8.2024

takto:

Podle § 283 písmeno d) trestního řádu se návrh odsouzeného **Pavla N.**, narozeného xxx, trvale bytem xxx, fakticky ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Mírov, na povolení obnovy řízení, které skončilo rozsudkem Krajského soudu v Ostravě spisové značky 29T 1/2011 ze dne 5.2.2021, který nabyl právní moci ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci spisové značky 1To 56/2021 ze dne 9.12.2021

zamítá, když soud neshledal důvody obnovy dle § 278 trestního řádu.

Odůvodnění:

1. Dne 15.3.2023 byl Krajskému soudu v Ostravě Vrchním soudem v Olomouci postoupen jako soudu věcně a místně příslušnému návrh odsouzeného Pavla N., označený jako návrh na obnovu odvolacího jednání ve věci KS v Ostravě 29T 1/2011, jenž mu byl doručen **8.3.2023**, ve kterém odsouzený uvedl, že 9.12.2021 Vrchní soud v Olomouci pod sp. zn. 1To 56/2021 projednal odvolání proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 29T 1/2011, avšak nevzal v úvahu nezákonné důkazy vyvracející skutkovou větu, např. pachové stopy, což ale dále nerozvíjí. Zdůrazňuje však, že vrchní soud jednal 9.12.2021 na základě lékařské zprávy MUDr. Jaroslava Ch. ze dne 7.12.2021, konstatující schopnost odvolatele účastnit se jednání, avšak nevzal v úvahu, že proti tomuto postupu vznáší kvalifikované námitky. Toto aktuálně dokládá vyřízenou stížností GŘ VSČR č.j. VS 38045-10/ČJ-2022-800012-STG z 1.6.2022, jež potvrzuje zákaz psaní a na str. 2 uznává „částečnou důvodnost" proto, že nebyl lékařem vyšetřen, čímž má za prokázáno, že nebyl na jednání připraven. Rovněž předkládá vyřízení stížnosti MSP č.j. MSP-53/2022-OMI-ZDRA/20 ze dne 8.2.2023, které jeho stížnost uznává za „částečně důvodnou", protože MUDr. Ch. vypracovaný dokument nesplňuje zákonem stanovené náležitosti a prokazuje tak, že soud provedl jednání protizákonně a je tedy nulitní jak jednání samotné, tak i jeho výsledek, což dále rozvíjí tak, že ze zásady Iura novit curia plyne, že si soud musel být vědom toho, že nemá zákonný podklad k tomu, aby vedl jednání a má za to, že je s podivem a až hraničící s trestným činem, že soud přes to jednání nařídil a provedl a pokládá otázku, zda soud zná zákon č. 373/2011 Sb. a neví, jaké náležitosti musí mít lékařský posudek a zda se snad nejedná o podjatost vůči němu a proč tedy soud zvolil napadený postup a uzavírá s tím, že jelikož jde o soudu dříve neznámé skutečnosti, nepochybně vylučující konání jednání 9.12.2021 a žádá ve smyslu ust. § 278 tr. řádu o povolení obnovy řízení tak, aby odvolací jednání mohlo zákonně proběhnout znovu již správně za jeho osobní účasti, když provedení videokonference odmítá, za účasti jím zvoleného obhájce Mgr. Ondřeje Šváry tak, že se na jednání bude moci řádně připravit, když ve světle lékařských zpráv ze 16.11. a 24.11.2021 rozhodnutí o konání jednání nemůže obstát.

2. V návaznosti na konstatované podání odsouzeného jej Krajský soud v Ostravě 16.5.2023 (doručeno **18.5.2023**) informoval o tom, že spis 29T 1/2011 se aktuálně nachází od 13.3.2023 u Vrchního soudu v Olomouci ve věci projednání jeho jiné stížnosti a zároveň nechť doloží plnou moc k zastupování Mgr. Ondřejem Švárou, o kterém ve svém podání hovoří, v opačném případě mu bude z důvodu předvídaného v ust. § 36a odst. 2 písm. a) a b) tr. řádu obhájce ustanoven. Jelikož odsouzený ve významně delším mezičase, než byla soudem stanovená 30ti denní lhůta,

nereagoval, byla mu dne **17.8.2023** obhájkyní ustanovena JUDr. Zuzana Veselská a ve věci téhož dne nařízeno veřejné zasedání na **1.11.2023** za současného předvedení odsouzeného, což bylo ale v kontextu žádosti Věznice Mírov ze dne 29.8.2023 změněno na zajištění jeho účasti prostřednictvím videokonference, o čemž byli ustanovená obhájkyně i odsouzený 8.9.2023 vyrozuměni. Dne 25.10.2023 pak ustanovená obhájkyně argumentačně zopakovala (č.l. 22) prvotní návrh odsouzeného s tím, že již opakovaně zmíněné vyjádření MUDr. Ch. je pouze stanoviskem, které, které obsahově ani formálně nesplňuje náležitosti lékařského posudku, m.j. nutnost provedení lékařské prohlídky. Rozporuje pak názor MS ČR, že zákon o specifických zdravotních službách (dále SZS) nestanoví, zda je zapotřebí provést lékařskou prohlídku bezprostředně a dovozuje, že cílem zákonodárce bylo, aby byl lékařský posudek vypracován na základě prohlídky posuzujícího lékaře, nicméně v tomto ohledu odsouzeného MUDr. Ch. nikdy nevyšetřil a poukazuje i na to, že se lékařský posudek nevydá za situace, kdy se posuzovaná osoba vyšetření či prohlídce odmítne podrobit, sám k absolvování prohlídky vyzván nebyl a tím, že MUDr. Ch. pouze spoléhal na předchozí lékařské zprávy porušil zákon, kdy dále byl povinen odsouzeného srozumitelně informovat o jeho zdravotním stavu a navrženém léčebném postupu a mělo mu být umožněno ve vztahu k uvedenému klást otázky, které měly být srozumitelně zodpovězeny, v čemž opět MUDr. Ch. pochybil. Lékařský posudek mu pak měl být neprodleně předán, pokud je neplatný, pak se posuzovaná osoba považuje za zdravotně nezpůsobilou a takto tedy mělo být na něj nahlíženo i 9.12.2021 a odvolací soud neměl jednat a pokud jednal, porušil jeho právo na spravedlivý proces a právo na řádné uplatňování všech prostředků jeho obhajoby. Ve světle předložených listin trpí předchozí řízení podstatnou vadou, která mu zabránila v řádném uplatnění jeho práv a mohla mít vliv na celkové rozhodnutí ve věci, když i dle rozhodnutí NS ČR 4Tz 224/2003 má institut obnovy řízení přednost před podáním stížnosti pro porušení zákona.

3. Svou argumentaci pak odsouzený rozvedl ve veřejném zasedání **1.11.2023**, kdy úvodem požádal o doslovnou protokolaci. Tomuto návrhu však nebylo vyhověno, když ve smyslu ust. § 55b odst. 3 tr. řádu se tato možnost vztahuje pouze na obsah učiněné výpovědi (následně takto byla provedena doslovná protokolace výpovědi odsouzeného, kterou učinil po řádném poučení), nikoli na celý průběh veřejného zasedání, o kterém byl pořízen zvukový záznam, který je součástí spisu. Dle § 55 odst. 1 písm. d) tr. řádu, pokud se provádí doslovná protokolace výpovědi osoby, je třeba to v protokole označit tak, aby bylo možné bezpečně určit počátek a konec doslovné protokolace. Je tedy zřejmé, že doslovná protokolace se týká těch bodů dokazování, kdy je prováděn výslech konkrétní osoby, což se ale ve veřejném zasedání před Vrchním soudem v Olomouci 9.12.2021 nestalo a před Krajským soudem v Ostravě dne 1.11.2023 byl odsouzený slyšen pouze k obsahu svého návrhu na povolení obnovy řízení, nicméně s ohledem na podanou žádost o bezplatnou obhajobu a námitku podjatosti nebylo postoupeno k jeho výslechu po zákonném poučení, až ve veřejném zasedání 12.8.2024 byl po poučení odsouzený vyslechnut a takto rovněž reagoval po konstatování důkazů listinných a tyto jeho projevy již byly v souladu s jeho vůlí zaznamenány doslovně, ne však celý průběh veřejného zasedání.

4. Dále odsouzený vznesl námitku proti tomu, že je jeho účast ve veřejném zasedání zajištěna formou videokonference, což rozsáhle odůvodnil, nicméně provedení videokonference vytýká i odvolacímu řízení před vrchním soudem (následně upřesnil tak, že se nejedná o námitku ve vztahu k návrhu na povolení obnovy řízení), když v prostorách věznice Mírov není v podstatě dána možnost radit se s advokátem bez přítomnosti, bez doslechu třetí osoby a takto byl tedy při jednání Vrchního soudu v Olomouci 9.12.2021 na svých právech zkrácen a bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Nutno připomenout, že o konání veřejného zasedání formou videokonference 1.11.2023 věděl odsouzený nejméně od 13.9.2023, nicméně svou námitku uplatnil až ve veřejném zasedání 1.11.2023, tedy na rychlost řízení v zásadě nehledí. Ve vztahu k jednání Vrchního soudu v Olomouci 9.12.2021 odsouzený rozporoval, že bylo vůbec konáno. Dle § 234 odst. 1 tr. řádu veřejné zasedání se koná za stálé přítomnosti všech členů senátu a zapisovatele. Přítomnost jiných osob může být zajištěna i prostřednictvím videokonferenčního zařízení (shodně pak pro hlavní

líčení dle § 202 odst. 1 tr. řádu), což je dále co do jednotlivých procesních náležitostí rozvedeno v § 111a tr. řádu. Je tedy zřejmé, že videokonferenční zařízení zajišťuje osobní přítomnost osoby u jednání soudu dle trestního řádu shodně jako jeho fyzická osobní přítomnost v jednací síni, tedy forma jednání prostřednictvím videokonferenčního zařízení je zákonem předvídána a je tedy zcela zákonná bez ohledu na vůli vyslýchané osoby, v tomto případě odsouzeného. Ten však Krajskému soudu v Ostravě své pohnutky, jež jej k žádosti o osobní přítomnost u projednání svého návrhu vedou, vysvětlil, soud je akceptoval (aniž by na předchozích jednáních prostřednictvím videokonferenčního zařízení bylo shledáno cokoli nezákonného) a veřejné zasedání po jeho odročení mělo být konáno již za osobní účasti odsouzeného, což však následně odmítl. Provedení videokonference vytýká pak i odvolacímu řízení před Vrchním soudem v Olomouci, když v prostorách věznice Mírov není dle jeho slov v podstatě dána možnost radit se s advokátem bez přítomnosti, bez doslechu třetí osoby a takto byl tedy při jednání Vrchního soudu v Olomouci 9.12.2021 na svých právech zkrácen a bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, což je však v přímém rozporu s realitou, když obhájce byl spolu s tehdy obžalovaným přítomen ve Věznici Mírov, odsouzený přednesl velmi obsáhlé odvolací stanovisko sám, tedy na svých právech nijak zkrácen nebyl, obzvláště za situace, kdy výslech konkrétní osoby prováděn nebyl a on jen přednesl svůj odvolací a poté závěrečný návrh. V podstatných bodech platí shodná právní úprava i pro konání hlavního líčení, tudíž postup soudu byl v tomto ohledu v souladu s trestním řádem, nad to odsouzený v době, kdy mohl soud jeho osobní předvolání k soudu zajistit, na svůj nesouhlas s provedením videokonference neupozornil a nakonec o její konání i ve veřejném zasedání 12-14.8.2024 sám požádal. V souladu se zákonem tedy byla bez jakýchkoli pochybností přítomnost obžalovaného ve veřejném zasedání o odvolání (a následně ve veřejném zasedání o jeho návrhu na povolení obnovy řízení) zajištěna prostřednictvím videokonferenčního zařízení, což jeho právo na obhajobu nijak nezkrátilo, nad to byl jeho obhájce v odvolacím řízení přítomen ve věznici s ním a neobstojí tvrzení, že by s ním nemohl učinit poradu bez přítomnosti třetí osoby, když na toto jednak v průběhu veřejného zasedání neupozornil on, ani jeho obhájce, nad to je tímto právem míněna porada s obhájcem, které nebude nikdo naslouchat, jejíž obsah tedy zůstane bezvýhradně soukromý, což lze zajistit i ve výslechové místnosti Věznice Mírov, která k tomu má dostatečnou velikost. I v tomto případě se však jedná o námitku charakteru procesního, nikoli novou okolnost skutkovou.

5. Dále odsouzený namítl nezákonné složení soudu, když z článku 94 odst. 2 Ústavy plyne, že „zákon může stanovit, ve kterých věcech a jakým způsobem se na rozhodování soudů podílejí vedle soudců i další občané“, avšak jednací řád pro okresní a krajské soudy je ve formě vyhlášky číslo 37/1992 Sb. a zákonodárce tak nedodržel požadavek ústavy a odsouzený tedy namítá, že rozhodují osoby, které k tomu nemají zákonné zmocnění a poukazuje na skutečnost, že tento deficit byl již mnohokrát Ústavním soudem shledán jako protiústavní. Zároveň pak v tomto smyslu poukázal na komentář JUDr. Pavla Rychetského (od srpna 2003 do srpna 2023 předseda Ústavního soudu České republiky) z roku 2015, kde uvádí, že „Pro vymezení agend a způsobu, jimiž se na jejich rozhodování,“ myšleno soudu, „může podílet laický občanský prvek, vyžaduje zákonnou formou (výhrada zákona), tyto otázky bez ohledu na obsah nemohou být upraveny podzákonným právním předpisem“. Z uvedeného je tedy zřejmé, že Ústavní soud si je tohoto nedostatku plně vědom, nad to se jedná o problematický charakter procedurálního zmocnění k výkonu funkce přísedících, ale z tohoto nedostatku by bylo nutno vyvodit konkrétní pochybení přísedících, kterým by byl odsouzený postižen, což se ovšem nestalo a pouze formální nedostatek, nad to plně tolerovaný Ústavním soudem a komentován jeho dlouholetým předsedou, tak nemůže být na překážku vlastnímu rozhodnutí zcela nezávadovými osobami, kdy striktní vyžadování zákonného zmocnění přísedících by zcela vyloučilo výkon soudnictví tam, kde je trestním řádem vyžadováno rozhodnutí senátu (i v projednávané věci) a zajištění náležitého zákonného zmocnění není v režii moci soudní, ale zákonodárné a toto soud sám vynucovat nemůže, když tak ostatně nečiní ani Ústavní soud. Sám odsouzený se pak rovněž domáhá rozhodnutí senátu a na dotaz připustil, že tak činí, neboť

jinou možnost nemá a zmocnění přísedících k výkonu rozhodovací činnosti tedy již nerozporuje, pokud je mu takovéhoto rozhodnutí potřeba.

6. Odsouzený rovněž vznesl námitku podjatosti všech soudců Krajského soudu v Ostravě, na což soud reagoval usnesením ze dne 8.2.2024 (č.l. 36-38) tak, že nelze namítat podjatost soudců, kteří se projednávání konkrétní věci neúčastní a rozhodl, že konkrétně ve věci činný senát podjatým není, s čímž se ztotožnil i Vrchní soud v Olomouci (č.l. 78-79).

7. Odsouzený také namítl nepřiměřeně dlouhou dobu trvání trestního řízení (viz i dále), což písemně specifikoval na období od 10.11.2009-24.6.2024, nicméně odsuzující rozsudek je pravomocný již od 9.12.2021, což je plně úměrné složitosti projednávané věci v kontextu mimořádné aktivity stěžovatele a tomu, že pro změnu v obsazení senátu bylo nutno dokazování před soudem na žádost právě odsouzeného opakovat a je nutno zmínit, že časové prodlevy po tomto datu působí i sám, kdy např. ve svém návrhu na povolení obnovy řízení, doručeném soudu dne 8.3.2023, hovoří o jím zvoleném obhájci Mgr. Švárovi, k dotazu soudu na doložení plné moci (č.l. 9) nereagoval, obhájkyně JUDr. Veselská mu byla soudem ustanovena 17.8.2023 a o bezplatnou obhajobu požádal až 1.11.2023, tedy svou vědomou nečinností sám způsobil průtah v řízení, stejně jako činí, jak je popsáno výše, když dostatečně dopředu ví o tom, že jeho účast u jednání soudu bude zajištěna prostřednictvím videokonferenčního zařízení, nicméně nesouhlas s tímto postupem projeví až u onoho jednání, kdy se domáhá jeho odročení. Časovou prodlevu, byť nakonec krátkého trvání, odsouzený činí i tím, že svůj návrh na povolení obnovy řízení směřoval k Vrchnímu soudu v Olomouci (kterému vyčítá procesní pochybení, proto svou výtku ve formě návrhu na povolení obnovy řízení adresoval jemu). Odsouzený uvedl, že pro obnovu řízení si zvolil advokáta Mgr. Ondřeje Šváru, se kterým již v minulosti konstruktivně spolupracoval, právo volby obhájce tedy uplatnil, přesto mu byl ustanoven advokát jiný (JUDr. Veselská), čímž byl porušen čl. 89 odstavec 2 Ústavy. Když byl ve veřejném zasedání konfrontován s tím, že mu byla 18. května 2023 doručena výzva s dotazem, ať doloží, jestli Mgr. Ondřeje Šváru zmocnil ke svému zastupování, připustil, že mu doposud plnou moc neudělil, žádá však soud, aby mu byl tento obhájce ustanoven a pro tento případ soud požádal pro svou nemajetnost o přiznání nároku na bezplatnou obhajobu (1.11.2023). Veřejné zasedání bylo za účelem rozhodnutí o přiznání či nepřiznání nároku na bezplatnou obhajobu nebo za sníženou odměnu a za účelem rozhodnutí o námitce podjatosti odročeno na neurčito, nárok na obhajobu bezplatnou byl odsouzenému přiznán s právní mocí ke dni 5.3.2024, plnou moc k zastupování Pavla N. ze dne 21.3.2024 doložil do spisu Mgr. Ondřej Švára 23.3.2024 a zároveň požádal o odročení veřejného zasedání, nařízeného na den 4.4.2024, s právní mocí ke dni 30.4.2024 pak byla Vrchním soudem v Olomouci pod sp. zn. 3To 24/2024 zamítnuta stížnost odsouzeného N. proti usnesení Krajského soudu v Ostravě č.j. 30Nt 1853/2023-36, tedy ve vztahu k odsouzenému není aktuálně rozhodující senát podjatým a další veřejné zasedání o návrhu odsouzeného na povolení obnovy řízení bylo možno nařídit až na 12.-14.8.2024. Dne 6.8.2024 bylo soudu doručeno sdělení odsouzeného, že se vzdává práva na osobní přítomnost při projednávání svého návrhu na obnovu řízení, v textu svého podání pak opět uvádí, že se věci nechte účastnit, jelikož je to trapná šaráda, což ostatně řadou výtek ke Krajskému soudu v Ostravě i předsedovi senátu i odůvodňuje (nejedná se však o námitky, o kterých by měl soud rozhodnout), nicméně z jeho podání není zřejmé, že by se chtěl veřejného zasedání účastnit prostřednictvím videokonferenčního zařízení (z textu jeho podání je zřejmé, že se jej nechce účastnit vůbec) a následně jeho obhájce dne 8.8.2024 soudu doručil sdělení, že se odsouzený veřejného zasedání chce zúčastnit prostřednictvím videokonferenčního zařízení (což dříve rozhodně odmítal), avšak soud prozíravě vyhradil projednání návrhu odsouzeného časový prostor tří dnů a pokud by tak neučinil, bylo by opět nutné odročení veřejného zasedání. Z celkového postupu odsouzeného po právní moci odsuzujícího rozsudku pak vcelku zřetelně plyne snaha po maximálním protažení projednání všech jeho návrhů, kdy pak na druhé straně jedním dechem namítá nepřiměřenou délku řízení a nepřijímá fakt, že toto bylo ukončeno právní mocí rozsudku 9.12.2021 a připravuje si tak z jeho

podkladu vlastním jednáním podklad pro následnou námitku nepřiměřenosti délky řízení před ESLP.

8. Ve svém písemném podání z **6.8.2024** dílem odsouzený shrnul, dílem doplnil své důkazní návrhy tak, jak následně rekapituloval 13.8.2024, kdy byly i vybrané pasáže jím předložených listin doslovně přečteny. Lze shrnout, že namítá nezákonné jednání 9.12. 2021 před VS OC s odůvodněním vyřízení stížnosti MSP-53/2022-OMI-ZDRA/20 ze dne 8.2.2023, dále porušení zásady ne bis in idem, což plyne z usnesení KS v Ostravě, pobočka v Olomouci č.j. 81T 1/2017-2184 z 30.1.2017 a VS OC č.j. 5To 16/2017-2272 z 30.3.2017, k právním důsledkům obnovy pro ne bis in idem vadu nález I. ÚS 26/01 (právní věta) a nález I. ÚS 2832/18 (body 31 a 43). Dále nezohledněnou délku řízení 14 let, 7 měsíců a 14 dnů (10.11.2009-24.6.2024) v kontextu rozsudku KS v Plzni č.j. 4T 2/2003-3446 z 6.3.2007 a usnesení NS sp. zn. 8Tdo 790/2010 a 7Tdo 568/2022-8617 k prokázání, že jen souhrnný trest znemožňuje dle NS snížení trestu, viz rovněž rozsudek ESLP Tempel proti České republice č. 44151/12 s tím, že měla být délka řízení zohledněna. Dále odsouzený namítá podstatnou vadu řízení (čas činu 20:44-21:45 v kontextu s alibi mezi 19-22 hod) usnesením KS OV č.j. 29T 1/2011-8719 z 9.1.2023 a VS OC č.j. 1To 24/2023-8875 z 27.6.2023.

9. Ve veřejném zasedání dne **13.8.2024** pak odsouzený na doposud učiněných návrzích setrval s tím, že je jeho obhájce i v kontextu odůvodnění dřívější obhájkyní JUDr. Veselskou shrnul ve čtyřech základních bodech, že:

10. Novou skutečností, která vyvstala po právní moci rozsudku, je rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti, že je částečně důvodnou stížnost odsouzeného ve věci absence lékařského posudku před konáním veřejného zasedání o podaném odvolání. 9. prosince 2021 se v trestní věci konalo veřejné zasedání u Vrchního soudu v Olomouci o odvolání odsouzeného, který po celou dobu 14ti letého trestního řízení velmi aktivně vedl svou obhajobu, jež měla právě v tomto veřejném zasedání gradovat, když chtěl koncentrovat své argumenty proti odsuzujícímu rozsudku, nicméně k aktivní účasti u toho veřejného zasedání mu bránila zdravotní indispozice, na což vrchní soud nereflektoval s odůvodněním lékařskou zprávu MUDr. Ch., ze které má vyplývat, že tehdy obžalovaný je schopen účasti u veřejného zasedání, což však po právní moci rozsudku Ministerstvo spravedlnosti rozporuje svým konstatováním, že postup MUDr. Ch. byl nesprávný, když nebyl vystaven v rozporu se zákonem o specifických zdravotních službách lékařský posudek, z čehož vyplývá předpoklad, že odsouzený nebyl schopen se veřejného zasedání účastnit.

11. V rozporu s judikaturou nebyl do uloženého doživotního trestu zohledněn fakt, že trestní řízení trvalo 14 let, Vrchní soud v Olomouci odmítl snížit trest s přihlédnutím k délce trestního řízení z toho důvodu, že trest byl uložen jako souhrnný, což odsouzený rozporuje souvislostí s kauzou Robert Templ proti České republice, kdy jako novou skutečnost, zjistil, že přímo z rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ve věci pana Tempela byl trest ukládán rovněž jako souhrnný, a přesto byla délka trestního řízení zohledněna.

12. V neprospěch odsouzeného byla porušena zásada ne bis in idem, když byl stíhán současně za přípravu trestného činu vraždy a v rámci souběžného řízení státní zástupce navrhl, aby obě trestní věci byly spojeny, k čemuž nedošlo a z toho odsouzený vyvozuje, že v trestní věci 29 T 1/2011 nebylo možno rozhodovat.

13. Poslední námitkou je, že odsuzující rozsudek Vrchního soudu v Olomouci je založen na nesprávném skutkovém závěru co do času, ve kterém měl být trestný čin spáchán.

14. Přednesený návrh pak podrobně doplnil ve veřejném zasedání dne **13.8.2024** při jeho nezměněném základu odsouzený tak, že pokud mu byl lékařem doporučen klidový režim na 2 – 3 týdny a měl zcela vyloučit psaní jako činnost, která zdravotní problémy zapříčinila, bylo mu tak výslovně zakázáno se připravovat k jednání a na druhou stranu, aniž by byl vyšetřen, je lékařem konstatováno, že se toho jednání může účastnit, navíc ještě nucenou videokonferencí (následně uvedl, že se nejedná o součást návrhu na povolení obnovy řízení). Zde tedy spatřuje pochybení na

straně vrchního soudu, kterému proto svůj návrh směřoval, když právě jeho soudci měli rozpoznat, že na lékařském posudku MUDr. Ch. není žádná zákonná náležitost, jako například jeho podpis, vůbec s ním nebyl seznámen, v protikladu jsou dvě zprávy MUDr. H., která nařizuje klidový režim, stejně jako MUDr. P., který vyhrožuje dokonce operací, když se to nezlepší s tím, že je potřeba se zabývat tím, kolik paragrafů zákonů 372/2011 Sb. a 373/2011 Sb bylo porušeno a zejména že jde o fikci, že v případě, že se člověk buď neúčastní, anebo nespolupracuje, tak se na něj hledí jako na nezpůsobilého k činnosti, pro kterou měl být posouzen, tedy nebyl způsobilý k účasti při jednání vrchního soudu a bylo mu upřeno právo se na toto připravit.

15. Dále nastiňuje paralely vlastní trestní věci s odsouzením Roberta Tempela, který byl rovněž odsouzen k souhrnnému trestu, nad to za další dva trestné činy k trestu 13,5 let (trest uložený Pavlu N. v trvání 13 let je tedy souměřitelný) a pro ESLP nepředstavoval souhrnný trest žádný problém a jednoznačně naznačil, že prodleva ve výši 10 let a 4 měsíce by mohla být důvodem pro zastavení, zatímco v jeho případě Nejvyšší soud konstatoval, že z důvodu souhrnného trestu odpadají veškeré úvahy o snížení trestu, avšak nepřiměřená výše trestu je přímo důvodem obnovy ze zákona, což nechť soud v kontextu s odsouzením Roberta Templa vyhodnotí.

16. Porušení zásady ne bis in idem, což je procesní záležitost, způsobil státní zástupce Mgr. Grmela tím, že do obžaloby v přípravě vraždy zakomponoval i dvojnásobnou vraždu, což ostatně Krajský soud odmítl projednat, kdy návrh na spojení oněch věcí Mgr. Grmelou a rozhodnutí soudu z 18.4.2017, že se věci spojovat nebudou, jsou novými skutečnostmi. Vznikl tedy problém, protože pokud je tvrzeno, že byl řádně odsouzen za přípravu a vzhledem k tomu, že dvakrát bylo nevyčerpání obžaloby namítáno před odvolacím soudem i před Nejvyšším soudem a dvakrát Nejvyšší soud řekl, že námitka důvodná není, nastává fikce, že nedošlo k projednání celé obžaloby, tedy včetně oné dvojnásobné vraždy a od nápadu obžaloby 11. ledna 2017 je kolize se zásadou, že nelze dvakrát o tomtéž jednat, trestat, stíhat, a to i s odkazem na rozhodnutí NS 8/2001-T 218, že důvodem obnovy nejsou pouze nové skutečnosti, ale i nové skutečnosti právních povah, viz rozhodnutí Nejvyššího soudu 4 Tz 76/2003, 4 Tz 179/2003, nález Ústavního soudu I. ÚS 26/01, I. ÚS 2832/18, III. ÚS 2288/15, dle kterého za rozhodující kritérium „novosti" tvrzených skutečností a předkládaných důkazů lze označit to, že nebyly známé orgánům činným v trestním řízení při jejich původním rozhodováním, překážkou pro povolení obnovy naopak není, že nové skutečnosti či důkazy byly dříve známé některé z procesních stran, viz komunikace Krajského soudu v Ostravě o případném spojení trestních věcí, kterou ale JUDr. Mucha neznal, kdy v tomto ohledu odkazuje i na rozhodnutí v databázi Nejvyššího správního soudu, 6A 85/95–36 z 30.12.1998

17. Námitku nesprávného časového vymezení skutku v odsuzujícím rozsudku odsouzený odůvodňuje tím, že svědkyně řekla, že se s ním bavila od 19 do 22 hodin, což je zachyceno i v protokolu o hlavním líčení ze dne 21.7.2011, což bylo plně akceptováno prvými třemi zprošťujícími rozsudky, nicméně JUDr. Mucha do rozsudku uvedl, že komunikovali od 19 do 20 hodin a následně vytvořil konstrukci, že mezi 20:44–21:15 vraždil. Zásadním a novým však je, jakým způsobem bylo reagováno na návrh na opravu usnesením z 9. ledna 2023, kde si JUDr. Mucha plete 20 a 22 hodin a tvrdí, že v rekapitulaci výpovědi svědkyně nejsou uvedeny žádné rozdílné údaje oproti údajům, které samotná svědkyně uvedla, usnesením VS v Olomouci 1 To 24/2023-8857 z 18.7.2023 (také nová věc) uvedeno, že se nelze upínat na pouhou část rekapitulace svědecké výpovědi, ale je zapotřebí vnímat celé odůvodnění pod bodem 355 rozsudku soudu prvního stupně ve svém komplexu a odkaz na to, že to Nejvyšší soud odmítl opravit, což není zdůvodnění toho, jak se z 20 hodin, neboli z alibi do 20 hodin, přesně řečeno z alibi do 22 hodin, stalo najednou alibi do 20 hodin a do uvolněného okna z 20 a 22 hodinami bylo umístěno spáchání trestného činu mezi 20:44–21:15. Pokud je pravomocně tvrzeno, že soud vycházel z časové posloupnosti 19–22 hodin, namítá, že to je v příkrém rozporu se skutkovou větou rozsudku.

18. Ve veřejném zasedání dne **13.8.2024** se nad rámec konstatovaných procesních námitek a přednesu návrhu odsouzený Pavel N. vyjádřil k položeným dotazům tak, že pokud namítal neuspokojivý

zdravotní stav předcházející jednání vrchního soudu o jeho odvolání, pak pociťoval výraznou bolest pravé ruky v oblasti okolo zápěstí, toto bylo MUDr. P. diagnostikováno jako

19. zánět šlachového pouzdra, aplikoval mu do postižené lokality bolestivou injekci a nařídil klidový režim s nutností jednou denně užívat předepsané léky. Citovaným onemocněním pak byl odsouzený v otázkách do té doby ve věznici běžně vykonávaných činností omezen úpornou bolestivostí při psaní, což mu téměř zcela znemožnilo přípravu obhajoby k nařízenému veřejnému zasedání o jím podaném odvolání, o provádění poznámek se pak snažil ve veřejném zasedání, avšak nedostatečně a domnívá se, že jeho obtíže jsou zjevně zachyceny i na obrazovém záznamu. Poprvé si na bolestivost stěžoval u praktické lékařky MUDr. H., která mu jako doporučení udělila dodržovat klidový režim, tedy hlavně nepsat, což ale dodržoval pouze částečně, když přístupem věznice byl donucen sepsat stížnost pro odmítnutí vydání lékařských zpráv, aby je měl před nařízeným jednáním vrchního soudu k dispozici (protože doporučený klidový režim zcela nedodržoval, protáhlo se jeho léčení na půl, třičtvrtě roku), tím, že byl nucen psát, se jeho zdravotní stav jednoznačně zhoršoval, psal pouze po částech, aplikoval různé úlevné pozice a techniky, aby si ulevil od palčivé bolesti uvnitř ruky. Do té doby byl zvyklý připravovat svou obhajobu predominantně písemně, písemná forma přípravy je u něj maximální, ostatně jinou možnost v podmínkách věznění nemá, takto mu v přípravě obhajoby nebyla pro veřejné zasedání o odvolání nápomocna jiná osoba. Vycházel z platnosti lékařských zpráv, že má dodržovat klid, místo toho se musel dohadovat s věznicí i se soudem. Než začal konstatovanými zdravotními problémy trpět, prodělal nepříliš úspěšnou operaci žlučníku, čímž byl také omezen, vzhledem k vadám rozsudku prvého stupně měl za to, že jej vrchní soudu musí zrušit, po odeznění obtíží po operaci žlučníku byla jeho příprava na odvolací jednání minimální, snad den, dva, domníval se, že když má lékařské zprávy, že jednání nemůže být konáno, v podstatě se vůbec nepřipravoval. Následně byl jednou nebo dvakrát vyšetřen ortopedem MUDr. P., který v lékařské zprávě uvedl, že prognóza nevypadá dobře a pokud se stav nezlepší, bude potřeba operace ruky, čehož se po předchozí nevydařené operaci žlučníku velmi obával. Nikdy ale nebyl vyšetřen MUDr. Ch., což je praktický lékař se specializací na urgentní medicínu. Při uplatnění své obhajoby u Vrchního soudu v Olomouci se cítil nepřipraven, v průběhu veřejného zasedání si dělal jen stručné poznámky a takto koncentroval svou obhajobu, což bylo v přímém protikladu k důležitosti jednání, nicméně před rozhodnutím o dovolání Nejvyšším soudem měl už k přípravě čas dostatečný a byl k ní i zdravotně způsobilý a k jeho obhajobě mu byl i významně nápomocen obhájce. K námitce své účasti ve veřejném zasedání o svém odvolání formou videokonference uvedl, že se nejedná o námitku ve vztahu k návrhu na povolení obnovy řízení, i když to jeho procesní postavení zhoršilo. Obhájce se veřejného zasedání účastnil spolu s ním ve Věznici Mírov, měl možnost se s ním radit, nikoli však bez přítomnosti třetí osoby, když byl po celou dobu přítomen příslušník Vězeňské služby. Vrchnímu soudu v Olomouci chtěl ve veřejném zasedání doložit soubor písemností, které pak byly předloženy při dovolání, při jednání senát vrchního soudu výslovně neupozornil, že chcete jemu předkládat nějaké písemnosti, pouze toto jako námitku obecně vznesl na počátku veřejného zasedání, když jeho konání rozporoval, prostřednictvím videokonferenčního zařízení písemnosti nepředkládal, v tomto mu nijak nebylo bráněno, nebyl však o takovéto možnosti poučen, shrnul však, že k následnému dovolacímu řízení již všechny písemnosti doložil, poukázal však na skutečnost, že dovolání už neslouží k nápravě skutkových vad. K výslovnému dotazu soudu uzavřel, že jeho stížnostními námitkami jsou aktuálně pouze ty, které popsal a rozvedl ve svém úvodním přednesu ve veřejném zasedání.

20. Dále byly dle § 213 odst. 1 tr. řádu konstatovány důkazy listinné, kdy na **č.l. 5-7** je založeno sdělení Generálního ředitelství ze dne 1.6.2022 VSČR VS-38045-10/ČJ-2022-800012-STG, dle kterého si Pavel N. dne 14.2.2022 stěžoval na „podvodné vyšetřování" MUDr. Ch., které provedl bez pacienta, byl rekapitulován důkazní stav i argumentace stěžovatele se závěrem, že vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl bezprostředně před vypracováním stanoviska pro soud, i když z objektivních důvodů, lékařsky vyšetřen, bylo by možné jeho stížnost považovat za částečně

důvodnou, což ale nevylučuje, že z medicínského hlediska bylo stanovisko MUDr. Ch. správné, když vycházel z podkladů ze zdravotnické dokumentace, ze které nebyl zjištěn patologický nález, s výsledky testů v normě, voltaren k lokální léčbě předepsán od 16.11.2021, klidový režim doporučen na 2-3 týdny při vyloučení činnosti, která zdravotní problémy zapříčinila (psaní), což stěžovatel dle vyjádření lékaře neučinil a tím porušoval léčebný režim, při dodržování doporučeného klidového režimu a léčby byl dán předpoklad (od vyšetření MUDr. H. 24 dní, od vyšetření ortopedem 16 dní), že v době konání soudního jednání bude stěžovatelův zdravotní stav upraven a bude účasti na něm schopen a bude si moci dělat poznámky. Je uzavíráno s vyřčením podezření, že se ze strany stěžovatele mohlo jednat i o účelové jednání, aby se soudnímu jednání vyhnul, jak to učinil již dříve a jak je zaznamenáno v jeho zdravotní dokumentaci a s tím, že stížnost byla shledána nedůvodnou a v případě nesouhlasu možno obrátit se na Ministerstvo spravedlnosti ČR. K tomu odsouzený uvedl, že z písemnosti vyplývá, že vzhledem k tomu, že nebyl lékařem vyšetřen, bylo možné jeho stížnost považovat za částečně důvodnou, na 2 – 3 týdny mu byl doporučen klidový režim, který byl ale psaním donucen porušovat, proto jej MUDr. Ch. měl vyšetřit, kdy zákon č. 372/2011k takovémuto postupu upravuje celou řadu souvisejících náležitostí, dle § 28 odst. 3 písm. g) „právo znát jméno a příjmení lékaře“, dle § 28 odst. 3 písm. h) „právo odmítnout přítomnost osob nezúčastněných na vyšetření“, dle § 31 odst. 3 písm. a) „právo být srozumitelně informován o svém zdravotním stavu“, dle § 31 odst. 1 písm. b) „právo umožnit kladení otázek“, kdy dle odst. 3 „informaci o zdravotním stavu podává ošetřující lékař“, stejně jako dle § 31 odst. 2 písm. c) „informace o alternativních možnostech léčby“ a dle § 31 odst. 2 písm. d) „jej slovně musí informovat o další potřebné léčbě“. Dle § 31 odst. 2 písm. e) „slovně musí sdělit omezení v životě vzhledem k zdravotnímu stavu“, avšak nic z toho splněno nebylo. Součástí posudku musí být poučení o možnosti nechat ho přezkoumat dle § 43 odst. 3 zákona o specifických zdravotních službách a posudek nebude vydán, jestliže se posuzovaná osoba odmítne podrobit lékařské prohlídce (§ 43 odst. 7), kdy se na osobu při nespolupráci hledí jako nezpůsobilou k činnosti, pro niž měla být posouzena (§ 43 odst. 8), kdy posudek musí být také prokazatelně předán posuzované osobě (§ 44 odst. 1, písm. a) z čehož v souhrnu plyne, že takovýto nepředaný posudek je neplatný, s čímž zákon spojuje fikci zdravotní nezpůsobilosti osoby k úkonům. Odsouzený dále poukazuje na skutečnost, že MUDr. P. je ortoped, zatímco MUDr. Ch. pouze praktický lékař. Na **č.l. 3-4** je založeno vyřízení stížnosti Ministerstvem spravedlnosti ČR MSP-53/2022-OMI-ZDRA/20 ze dne 8.2.2023 tak, že stížnost odsouzeného Pavla N. ze dne 2.7.2022 byla shledána částečně důvodnou. Postup VSČR byl přezkoumán a po prostudování zdravotního stavu stěžovatele vyhotoven odborný posudek z jehož obsahu je konstatováno, že 16.11.2021 byl odsouzený vyšetřen praktickou lékařkou Věznice Mírov pro cca 1 měsíc přetrvávající obtíže s pravou rukou – bolesti palce a bolesti při psaní, RTG vyšetření 23.11.2023 s normálním nálezem, ortoped konstatoval lehký otok palcové strany pravého zápěstí s diagnózou zánět šlachy palce pravé ruky, provedl obstřik a doporučil klidový režim 2-3 týdny s možností operačního řešení v případě trvání obtíží, 7.12.2021 pak vypracoval praktický lékař zdravotního střediska Věznice Mírov stanovisko na žádost Vrchního soudu v Olomouci o schopnosti stěžovatele účastnit se veřejného zasedání 9.12.2021 formou videokonference z Věznice Mírov, cílený dotaz soudu směřoval na bolesti pravé ruky a problémy s její hybností, kdy zdravotní stav stěžovatele dle názoru praktického lékaře nevylučoval účast ve veřejném zasedání 9.12.2021, kterýžto den uběhlo 15 dnů od vyšetření ortopedem a doba klidového režimu stěžovatele tak byla splněna, nebyl nalezen záznam o tom, že by stěžovatel žádal o kontrolní vyšetření ortopedem ani nebyl dohledán jiný záznam o dalších zdravotních obtížích pravé ruky. Nezávislým odborníkem MUDr. Martinem H., primářem Centra ambulantní zdravotní péče ÚVN-VFN Praha bylo uzavřeno tak, že stížnost stěžovatele je nedůvodná, neshledal odborného pochybení v postupu zaměstnanců zdravotního střediska Věznice Mírov ani vězeňské Nemocnice s poliklinikou Praha Pankrác, nevyšly najevo skutečnosti, které by důvodně svědčily tomu, že by na zdravotní stav stěžovatele nebylo ze strany poskytovatele zdravotních služeb adekvátně reagováno. Pokud jde však o postup při posuzování zdravotní schopnosti vězněné osoby účastnit se veřejného zasedání, je třeba na něj nahlížet jako na

posuzování zdravotního stavu či způsobilosti, kdy se o výsledku posouzení vydává lékařský posudek dle § 41 písm. b), případně g) zákona 373/2011 Sb. o specifických zdravotních službách, tedy i v projednávané věci vydané lékařské stanovisko je lékařským posudkem a musí splňovat zákonem stanovené náležitosti, mezi které však nepatří nutnost bezprostředního provedení lékařské prohlídky. Pochybení vězeňské služby je tak spatřováno v nevyhotovení lékařského posudku, který by splňoval zákonem stanovené náležitosti. Na **č.l. 134** sdělení státního zástupce KSZ v Ostravě, pobočka v Olomouci 2KZV 7/2016-488 a odpověď % Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, dle kterých je Krajskému soudu v Ostravě, pobočce v Olomouci **12.4.2017** doručeno sdělení státního zástupce Mgr. Grmely, dávající soudu ke zvážení spojení trestních věcí, vedených proti Pavlu N. Krajským soudem v Ostravě, pobočka v Olomouci sp. zn. 29T 1/2011 a 81T 1/2017 s tím, že je to jediným řešením, jak se zabývat otázkou opětovnosti připravovaného zločinu vraždy, jinak není možno opětovnost dovodit a není možno provádět dvojí souběžné dokazování ve dvou různých řízeních, na toto reaguje **18.4.2017** předseda senátu JUDr. Vašků tak, že nabízenou alternativu konzultoval s místopředsedou Krajského soudu v Ostravě Mgr. Krajdlem a nemá v úmyslu ji využít. K tomu odsouzený uvedl, že se s písemností prvně seznámil 11.8.2024, není zažurnalizovaná ve spise, takže je to pro něj nová věc.

21. Dále byly dle § 213 odst. 1 tr. řádu byly ze spisu Krajského soudu Ostrava 29T 1/2011 konstatovány důkazy listinné, kdy na **č.l. 300-303** je založeno usnesení o zahájení trestního stíhání, ze kterého je vycházeno co do popisu skutku, na což navazuje na **č.l. 1393-1399** obžaloba KSZ v Ostravě, pobočka Olomouc 2 KZV 55/2009 při zachování totožnosti skutku, k tomu obžalovaný uvedl, že ve skutkové větě je chybně uvedena spz automobilu, což následně napravil soud, na **č.l. 5351-5352** usnesení o zahájení trestního stíhání KŘ PČR Olomouckého kraje KRPM-150154-69/TČ-2015-140070 (následně 81T1/2017), na které navazuje na **č.l. 5353-5356** obžaloba KSZ v Ostravě, pobočka v Olomouci 2 KZV 7/2016 ze dne 11.1.2017, ve které je zejména nad rámec usnesení o zahájení trestního stíhání uvedeno jako kvalifikační moment to, že se Pavel N. dopustil vytýkaného jednání přesto, že byl Krajským soudem v Ostravě, pobočkou v Olomouci pod sp. zn. 29T 1/2011 stíhán pro trestný čin vraždy dle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákona spočívající v tom, že v přesně nezjištěný čas od večerních hodin dne 7.11.2019 do večerních hodin 8.11.2019 měl usmrtit svého otce Miloslava N. a jeho manželku Hanu N., pročež bylo vytýkané jednání právně kvalifikováno dle ust. § 20 odst. 1 k § 140 odst. 2, odst. 3 písm. h) tr. zákoníku. K tomu odsouzený uvedl, že jelikož byl na podkladě této obžaloby stíhán, byla státním zástupcem porušena zásada ne bis in idem, nad to pak došlo i k záměně jmen Hany a Zdeňky N. Na **č.l. 5357-5362** je založeno usnesení Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci 81T 1/2017-2184, navazující na podanou obžalobu (81T 1/2017), kterou senát rozhodl o vrácení věci státnímu zástupci k došetření s poukazem na nesprávné užití opětovnosti dle § 140 odst. 3 písm. h) tr. zákoníku, ve vztahu ke kterému nebylo prováděno dokazování a byla dovozena pouze ze souběžně vedeného trestního řízení. Na toto rozhodnutí pak navazuje na **č.l. 5362-5365** usnesení VS Olomouc 5To 16/2017-2272, kterým se sice dříve citované rozhodnutí soudu zrušuje, nicméně v argumentační rovině s úvahami o právní kvalifikaci souhlasí. Na **č.l. 5335** je založen návrh odsouzeného ze dne 18.5.2017, předcházející citovanému usnesení Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci 81T 1/2017-2184, ve kterém poukazuje na porušení zásady ne bis in idem. Na **č.l. 8032-8156** je založen rozsudek KS Ostrava 29T 1/2011, který byl vyhlášen **5.2.2021,** odsouzený zde upozornil na část skutkové věty, dle které skutek spáchal v časovém rozmezí 20:44 – 21:15, když ve 20:44 hodin byl ukončen hovor s nickem… na **č.l. 8193** je založena předkládací zpráva, dle které byl spis doručen Vrchnímu soudu v Olomouci **11.5.2021**, na **č.l. 8211** referát VS Olomouc o nařízení veřejného zasedání s doručenkami, vyhotoven dne 11.11.2021 (obhájci doručeno **11.11.2021**, obžalovanému **15.11.2021**, v obou případech s upozorněním, že veřejné zasedání bude konáno formou videokonference, na **č.l. 8227-8228** žádost obhájce o odročení veřejného zasedání ze dne **2.12.2021** (soudu doručeno v 14:13 hod) s odůvodněním velkými bolestmi pravé ruky obžalovaného s předepsáním léků tišících bolest (16.11.2021), která neustává, ba naopak, odsouzený **24.11.2021** vyšetřen ortopedem jenž se měl dle odsouzeného po aplikaci

injekce vyjádřit tak, že stav obžalovaného je vážný a je pravděpodobná operace pravé ruky pro přetrvávající bolesti nemůže obžalovaný psát a odpovídajícím způsobem se na veřejné zasedání o projednání jeho odvolání připravit, pročež je žádáno o jeho odročení k doléčení bolestí a ztížené hybnosti majoritní končetiny. Na **č.l. 8229-8231** dotaz VS Olomouc k Věznici Mírov (**3.12.2021, 9:19**) s dokladem o doručení téhož dne v 9:40, zda zdravotní stav Pavla N. umožňuje účast ve veřejném zasedání, nařízeném formou videokonference, zejména zda nemá obžalovaný problémy s hybností či bolestivostí pravé ruky, pro kterou by nemohl psát a díky tomu by se nemohl veřejného zasedání plnohodnotně zúčastnit, pokud by mu v tomto bránily zdravotní obtíže, nechť je sdělen alespoň výhledový termín, kdy bude jeho účast z lékařského hlediska možná. Na **č.l. 8233** sdělení MUDr. Jaroslava Ch., praktického lékaře Věznice Mírov ze dne **7.12.2021, 12:38**, dle kterého zdravotní stav obžalovaného nevylučuje účast ve veřejném zasedání, kterého je zdravotně schopen. K tomu odsouzený uvedl, že se jedná o nezákonný lékařský posudek. Na **č.l. 8234-8235** sdělení VS Olomouc obhájci Mgr. Stratilovi s doručenkou (**7.12.2021 v 13:16** dodáno do DS, doručeno pak 8.12.2021 v 10:47), že žádosti o odročení veřejného zasedání není vyhověno, když dle sdělení zdravotního střediska Věznice Mírov ze dne 7.12.2021 zdravotní stav obžalovaného účasti nebrání. K tomu odsouzený uvedl, že to byl den nebo dva, kdy alespoň v základě připravoval papíry a podklady z krajského soudu, když mu Mgr. Stratil sdělil, že jednání bude konáno, doufal, že se vše vyjasní ještě u vrchního soudu na jednání s odkazem na lékařské zprávy. Na **č.l. 8236-8239** žádost obžalovaného o odročení veřejného zasedání s přiloženými žádostmi o poskytnutí lékařské zprávy a dokladem o doručení (**8.12.2021, 16:17**), kde obhájce Mgr. Stratil sděluje, že byl obžalovaným požádán o to, nechť si soud vyžádá zprávy o jeho zdravotním stavu s odůvodněním, že dokladují, že se nemohl na jednání soudu připravit. Na **č.l. 8240-8252** protokol o veřejném zasedání, konaném pod sp. zn. 1To 56/2021 u VS Olomouc **9.12.2021**, 9:00, obžalovaný se účastní formou videokonference, konstatovány žádosti obžalovaného o odročení jednání s odůvodněním, proč mu nebylo vyhověno, k čemuž obžalovaný uvedl, že trpí zánětem šlach, měl dodržovat od 24.11.2021 2-3 týdny klidový režim, jinak mu hrozí operace, žádá o to, aby soud vyžádal lékařské zprávy o jeho ošetření 16 a 24.11.2021 s tím, že o lékařské ošetření žádal již počátkem listopadu kdy nevěděl, kdy bude veřejné zasedání nařízeno, vyjádřil nesouhlas s jednáním formou videokonference, vyjádření obžalovaného od str. 4% - 17 protokolu, na **č.l. 8253-8268** rozsudek VS Olomouc 1To 56/2021 s doklady o doručení odsouzenému **3.2.2022**, na **č.l. 8360-8391** dovolání odsouzeného ze dne **1.4.2022**, kdy na č.l. 8363 je m.j. jako dovolací námitka uvedeno, že veřejné zasedání o odvolání bylo konáno přes to, že to zdravotní stav Pavla N. neumožňoval a jeho zdravotní stav je podrobně na č.l. 8364-8366 rozveden. Na **č.l. 8394-8395** jsou založeny lékařské zprávy ze dne **16.11.2021, 9:52**, obžalovaný uvádí, že měsíc nemůže palec dát do flexe, bolesti při psaní, objektivně palec bez otoků, palp. Nebolestivé, bolestivá flexe PHK, závěr omezený pohyb palce PHK, doporučen 14 dnů klidový režim, podpisem obžalovaný stvrdil, že informacím porozuměl, **24.11.2021, 17:49** obžalovaný vyšetřen ortopedem, subjektivně uvádí asi měsíc bolest P ruky zápěstí radiálně, hodně píše, první potíže, objektivně P zápěstí s lehkým otokem radiálně, zápěstí volné, baze palce nebolí, klidový režim 2-3 týdny, při nelepšení by byla nutná operace v lokální anestesii, následuje podpis obžalovaného. K tomu obžalovaný uvedl, že je zásadní, že mu lékaři doporučovali klidový režim, což znamená nepsat, nepoužívat končetinu, která bolí a bohužel jako pravák pravou ruku potřebuje k psaní. Na **č.l. 8396** žádost odsouzeného o okamžité odstranění prodlev při poskytnutí kopie lékařské dokumentace advokátovi ze dne **30.11.2021**, písmo i podpis obžalovaného beze změn, stejně jako **7.12.2021**, k písemnosti odsouzený uvedl, že o ní již hovořil ve svém podání, že ji byl nucen přes lékařské omezení napsat. Na **č.l. 8399** sdělení věznice Mírov ze dne 15.2.2022, dle kterého obžalovaný byl lékařsky vyšetřen 4, 18.10.2021, 16, 23, 24.11. 2021, což je konkretizováno přehledem učiněných lékařských výkonů na **č.l. 8400-8401**, k čemuž odsouzený uvedl, že jej ruka bolela a MUDr. P. říkal, že už víckrát ty prášky nechce. Na **č.l. 8404** sdělení odsouzeného ze dne **22.12.2021 (**píše stále stejně, i když dle doporučení psát nemá), k tomu odsouzený po nahlédnutí uvedl, že se jedná o jeho písmo, psal po částech s časovými odstupy, bolestivé místo úspěšně chladil studenou vodou a používal i úspěšné úlevné

techniky. Na č.l. **8617-8643a** je založeno usnesení NS ČR 7Tdo 568/2022 ze dne **6.12.2022** s doklady o doručení, na č.l. 8628 pojednáno o dovolacích důvodech, veřejné zasedání o odvolání bylo konáno navzdory opakovaným žádostem o jeho odročení ze zdravotních důvodů (bolesti pravé ruky), v důsledku čehož se nemohl na veřejné zasedání připravit, ani se jej plnohodnotně účastnit, konstatováno, že odvolací soud neporušil ustanovení o přítomnosti obviněného, odvolací soud se v bodě 17 odůvodnění rozsudku vyjádřil k schopnosti účasti obviněného u jednání soudu a výslovně uvedl, že pokud obviněný nehovořil, téměř celou dobu činil pravou rukou písemné poznámky, což bylo v naprostém rozporu s jeho tvrzením, že nemohl psát. Nejvyšší soud pak uzavírá, že bylo na obviněném, aby doložil takové akceptovatelné důvody, ze kterých by plynula jeho objektivní neschopnost se účastnit jednání soudu, i pokud měl dodržovat klidový režim, neplyne, že by nebyl schopen účasti ve veřejném zasedání. Na **č.l. 8719-8720** usnesení ze dne **9.1.2023**, kterým soud provedl opravu jména svědkyně v písemném vyhotovení rozsudku, avšak odmítl provést opravu v časových údajích s odůvodněním, že vycházel z časové posloupnosti 19:00 – 22:00, na což navazuje na č.l. 8857-8858 usnesení VS Olomouc 1To 24/2023 ze dne **27.6.2023**, kterým bylo výše citované rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě potvrzeno s tím, že se nelze upínat pouze na jedinou svědeckou výpověď, ale provedené odůvodnění vnímat v jeho komplexu. S tímto však nesouhlasí odsouzený, který uvedl, že vymezení mezi 20 nebo 22 hodinami je zcela zásadní a úvahy obou soudů v rozhodnutích prezentované, odmítá včetně tvrzeného „kontextu".

22. Podmínky obnovy řízení striktně vymezuje ustanovení § 278 odst. 1 tr. řádu tak, že se povolí, pokud řízení skončilo pravomocným rozsudkem a poté vyjdou najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné
    - rozhodnutí o vině nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody anebo
    - vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu
    - uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu.

23. Z výše uvedeného plyne, že institut obnovy řízení je mimořádným opravným prostředkem, nastupujícím po právní moci rozsudku, reagujícím na zjištění nových skutkových okolností, tedy takových, o kterých soud v době svého rozhodování neměl vědomost a tyto nově najevo vyšlé okolnosti jsou natolik významné, aby mohly způsobit jiné rozhodnutí o vině, trestu nebo nároku na náhradu škody. Podmínkou tedy je, aby se jednalo o okolnost pro soud novou, kterou v době rozhodnutí neznal a ve svém rozhodnutí ji tedy nezohlednil. Za novou skutečnost dříve neznámou je považován takový jev, který nebyl předmětem zjišťování nebo dokazování v původním řízení a je zároveň způsobilý vyvolat pochybnosti o správnosti napadeného rozhodnutí. Novým důkazem je takový, který nebyl v původním řízení provedený, nebo důkaz již v původním řízení provedený, který však má nový obsah, např. výpověď svědka. Účelem obnovy řízení je odstranit nedostatky ve skutkovém zjištění a posuzuje se, zda dojde k předložení nových skutečností a důkazů, které by mohly změnit původní výroky, jež se týkají viny, trestu, náhrady škody a nezjišťuje se tedy správnost původního rozhodnutí (IV. ÚS 178/03). Vady ve skutkových zjištěních vznikly tím, že soudu nebyly v době, kdy bylo vydáno rozhodnutí, známy skutečnosti nebo důkazy způsobilé vnést odlišný pohled na skutkový stav věci, ale ne každá nová skutečnost či důkaz jsou způsobilé pro povolení obnovy (III. ÚS 62/04). Za nové okolnosti nelze považovat skutečnosti, které byly rozhodujícímu orgánu známy, avšak nebyly pokládány za důležité pro rozhodnutí, neboť se mělo za to, že určitá skutečnost byla prokázána jinak (III. ÚS 2959/10). Způsobilost skutečností nebo důkazů, které vyšly nově najevo, změnit původní rozhodnutí, je vždy třeba posuzovat podle právního stavu existujícího v době vydání původního rozhodnutí, tedy ex tunc a k případným pozdějším změnám hmotného práva nelze jako k rozhodné nové skutečnosti přihlížet (NS 7 Tz 140/2001). Nelze v řízení o povolení obnovy novou skutečnost spatřovat ve vadě v právním posouzení věci dovozovaného z jiného (pozdějšího) výkladu právní normy. Ani odlišný (pozdější)

výklad práva, podmíněný právním názorem vysloveným v nálezu Ústavního soudu, není okolností odůvodňující povolení obnovy řízení (IV. ÚS 190/03). Obnovu řízení nelze povolit, vyšly-li najevo nové skutečnosti nebo důkazy dříve neznámé, které se však netýkají skutku uvedeného v usnesení a zahájení trestního stíhání a v obžalobě (R 17/1968). Pro posuzování návrhu na povolení obnovy řízení jsou relevantní takové skutečnosti nebo důkazní prostředky, kterými jsou zpochybňovány usvědčující důkazy provedené v původním řízení (IV. ÚS 792/02).

24. Z výše uvedeného jednoznačně plyne, že institut obnovy řízení se váže jen k nově zjištěným nebo najevo vyšlým okolnostem skutkovým, tedy že je k dispozici nový důkaz (listina, svědecká výpověď), které mohou podstatným způsobem změnit výsledky doposud provedeného dokazování tak, že doposud provedené důkazy dostávají jiný význam nebo alespoň na doposud provedené dokazování umožňují nový pohled, a to i ve vztahu k uloženému trestu či výroku o náhradě škody. Ne však každá nová skutečnost může být důvodem obnovy řízení, to je vyhrazeno pouze a jedině natolik významným skutečnostem, že jejich potenciálem je změnit náhled na původně provedené dokazování, jinak interpretovat jeho smysl, a to nejen ve vztahu k výroku o vině, ale i o trestu a náhradě škody.

25. Označení těchto nových skutečností, pokud je soud nezná, pak náleží i odsouzenému. Pokud by se snad jednalo o procesní pochybení, je v tomto ohledu mimořádným opravným prostředkem stížnost pro porušení zákona dle § 266 tr. řádu, kdy proti pravomocnému rozhodnutí soudu, jímž byl porušen zákon nebo které bylo učiněno na podkladě vadného postupu řízení, může ministr spravedlnosti podat u Nejvyššího soudu stížnost pro porušení zákona. Proti výroku o trestu lze stížnost pro porušení zákona podat jen tehdy, jestliže trest je ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu nebo k poměrům pachatele nebo jestliže uložený druh trestu je v zřejmém rozporu s účelem trestu.

26. Mimořádné opravné prostředky tak trestní řád poskytuje odděleně ve vztahu k vadám skutkovým a ve vztahu k vadám právním a procesním. Oba instituty pak nelze zaměňovat, směšovat nebo účelově využívat k jiným než zákonem předvídaným účelům a zejména jsou oba striktně odděleny a neobstojí tak úvaha, že pokud odsouzený nemá v dispozici podání stížnosti pro porušení zákona, může ji suplovat využitím návrhu na povolení obnovy řízení, což je pouze ohýbáním právní úpravy ve prospěch odsouzeného, který se svým návrhem domáhá přezkumu skutečností, ke kterému není oprávněn. Zákonná úprava mimořádných opravných prostředků je koncipována v trestním řádu jasně a srozumitelně a takto jí musí odsouzený přijmout, ne ji účelově modifikovat ve svůj prospěch. Na situaci, kdy by jedna a tatáž okolnost zakládala možnost využití obou mimořádných opravných prostředků, pomýšlí rozsudek NS ČR 4 Tz 179/2003 tím, že v případech, ve kterých by přicházelo v úvahu podání obou uvedených mimořádných opravných prostředků, je třeba k nápravě vad pravomocného rozhodnutí využít přednostně institut obnovy řízení.

27. V kontextu shora uvedeného je zřejmé, že odsouzený N. brojí proti celé řadě z jeho pohledu procesních křivd, jejichž se cítí obětí, nenabízí soudu k posouzení však žádnou okolnost skutkovou, kterou by soud mohl ve světle již provedeného dokazování hodnotit. Pokud není v jeho dispozici podat jako mimořádný opravný prostředek stížnost pro porušení zákona, pak skutečně technicky ne, nicméně může ministru spravedlnosti podat k jejímu zvážení podnět a bude-li tento dostatečný a podstatný, pak nemůže zůstat nevyslyšen. Stejně tak, pokud se odsouzený domnívá, že byla porušena jeho práva zajištěná Ústavou a Listinou, nebrání mu nic se takto obrátit na Ústavní soud, který je k jejich řešení povolán, tedy ani v tomto ohledu není bezbrannou obětí justiční zvůle. Obžalovaný v písemných odůvodněních svého návrhu některé okolnosti vícekrát opakuje, postupně se k nim opět vrací, rozšiřuje a opět zužuje z jeho pohledu předmět řízení a vznáší i námitky, které nemají s mimořádným opravným prostředkem obnovy řízení přímou souvislost a týkají se jen průběhu řízení před Krajským soudem v Ostravě, avšak s těmito se, jak je popsáno shora, soud vypořádal. Meritum námitek odsouzeného se tedy týká čtyřech základních okruhů, které přehledně shrnul obhájce odsouzeného ve veřejném zasedání. Opět je však nutno připomenout, že se nejedná o okolnosti skutkové, natož s možnou návazností svým významem

poskytnout jinou možnost náhledu na doposud provedené řízení, z něj vzešlé důkazy, jejich odůvodnění a uložený trest. Nelze ani pominout skutečnost, že se věcí již zabýval i Nejvyšší soud, který je povolán přezkoumat skutkové i procesní náležitosti předcházejícího řízení a ten jakýchkoli pochybení neshledal, byť s jeho závěry vede odsouzený bohatou polemiku, založenou však na odlišných očekáváních, která do tohoto rozhodnutí vkládal a ve své podstatě se domáhá při konstantním skutkovém základu pouze jiných hodnotících závěrů a pokud tyto nejsou v souladu s jeho představami, veskrze jakékoli rozhodnutí odmítá. I když bylo zdůrazněno výše, že odsouzený nenabízí soudu k hodnocení žádné okolnosti skutkového charakteru, zabýval se krajský soud důkladně všemi jeho uplatněnými námitkami, a i tak neshledal, že by bylo namístě vyvinout iniciativu k případnému podání stížnosti pro porušení zákona ministrem spravedlnosti a předmět řízení, jak jej postupně vymezil odsouzený, byl tedy zcela vyčerpán. Argumentace odsouzeného včetně jím nabízeného judikatorního podkladu je rozvedena výše a netřeba ji dále opakovat.

28. První námitkou odsouzeného je, že novou skutečností, která vyvstala po právní moci rozsudku, je rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti, že je částečně důvodnou stížnost odsouzeného ve věci absence lékařského posudku před konáním veřejného zasedání o podaném odvolání 9. prosince 2021, kde chtěl koncentrovat své argumenty proti odsuzujícímu rozsudku, nicméně k aktivní účasti u toho veřejného zasedání a v přípravě jeho obhajoby mu bránila zdravotní indispozice, na což vrchní soud nereflektoval a spokojil se s lékařskou zprávu MUDr. Ch., že je obžalovaný účasti schopen, což je však po právní moci rozsudku Ministerstvem spravedlnosti rozporováno konstatováním, že postup MUDr. Ch. byl nesprávný, když nebyl vystaven lékařský posudek, z čehož vyplývá předpoklad, že odsouzený nebyl schopen se veřejného zasedání účastnit, toto bylo tedy konáno protizákonně a mělo by být opakováno. Meritem této námitky je tedy to, co už odsouzený v žádosti o odročení veřejného zasedání u Vrchního soudu v Olomouci uváděl, a sice že se naň není schopen připravit. Toto tvrzení je však v přímém rozporu s délkou a průběhem celého trestního řízení, v jehož průběhu odsouzený opakovaně prokázal mimořádně detailní znalost spisového materiálu i konstantní judikatury, což dával opakovaně na odiv, nad to rozsudek Krajského soudu v Ostravě byl vyhlášen 5.2.2021, byl mu doručen 1.4.2021, odvolání podal přímo do protokolu v hlavním líčení, ve kterém byl rozsudek vyhlášen, o konání veřejného zasedání o odvolání byl vyrozuměn 15.11.2021 (obhájce již 11.11.2021) s upozorněním, že veřejné zasedání bude konáno formou videokonference, což nebylo nijak rozporováno, tedy 10 měsíců měl odsouzený na přípravu své obhajoby, nikoli pouze časový prostor od vyrozumění o veřejném zasedání, které pro něj nemohlo být překvapením, když odvolání proti rozsudku sám podal. Odsouzený ihned reagoval řetězcem omluv, žádostí a stížností, a to i za pomoci obhájce v takovém rozsahu, že pokud by k tomu nutný čas použil k přípravě své obhajoby, nemohla by býti nedostatečnou. Sporným není to, jestli se odsouzený byl veřejného zasedání schopen účastnit, ale zda se na ně byl schopen řádně a dostatečně připravit. Vrchní soud obratem poté, co odsouzený prostřednictvím obhájce navrhl ze zdravotních důvodů odročení veřejného zasedání, vyžádal z Věznice Mírov vyjádření lékaře, zda je (ve formě videokonference) odsouzený tohoto schopen a bylo sděleno, že ano. Takto byl posouzen aktuální zdravotní stav odsouzeného, který byl tedy dostatečně znám a v této rovině se neobjevily žádné nové okolnosti. Odsouzený v té době trpěl zánětem šlachy palce pravé ruky, což rozhodně nelze mít za omezení, které by mu v účasti ve veřejném zasedání bránilo a v tomto ohledu se vyjádřil i lékař Věznice Mírov MUDr. Ch., který položené dotazy soud zcela zodpověděl při kompletní znalosti zdravotní dokumentace odsouzeného, kdy i z vyjádření Ministerstva spravedlnosti plyne, že vyjádření MUDr. Ch. nepovažuje obsahově za nesprávné, nebylo shledáno jeho odborné pochybení, kdy uzavírá, že lékařská prohlídka provedena být musí, ale nikoli bezprostředně (a tato skutečně před jeho vyjádřením opakovaně provedena byla). Pokud je následně ve světle odsouzeným podaných stížností polemizováno s tímto vyjádřením, pak ne co do jeho odborného obsahu, ale pouze formy, což ale na jeho obsah nemá vliv. Zdravotní stav odsouzeného nebyl žádným z lékařů následně hodnocen jinak, než MUDr. Ch. a pro posouzení soudu, zda je obžalovaný jeho jednání a přípravy na něj zdravotně schopen, je rozhodující právě obsah, nikoli forma, kterou trestní řád neurčuje a

ostatně o zdravotním stavu odsouzeného hovoří i to, že po jednání soudu nebyl jeho zdravotní stav nikterak zhoršen, odsouzený i dále pravidelně psal bez zjevné změny v kvalitě písma (24.11. sám uvedl, že hodně píše, 30.11, 7.12.2024). O tom, že byl odsouzený k jednání vrchního soudu náležitě připraven, svědčí i kvalita a rozsah jeho přednesu ve veřejném zasedání, k čemuž v podstatě neměl čeho doplnit ani jeho obhájce, nad to svou argumentaci již zcela zdráv zopakoval se stejným výsledkem v dovolacím řízení, ve kterém totožnou námitku rovněž uplatnil, kdy měl k přípravě čas již dostatečný a doložil i soubor písemností, který doložit chtěl (při jednání vrchního soudu jej mohl doručit obhájce, když bylo od počátku zřejmé, že bude veřejné zasedání vedeno formou videokonference) a odsouzený pouze odmítá při stejném podkladu své obhajoby přijmout rozhodnutí soudů vrchního u nejvyššího, které jsou plně ve shodě. Odsouzeným předložená rozhodnutí o jím podaných stížnostech tedy v době rozhodování Vrchního soudu v Olomouci známa nebyla, zdravotní stav odsouzeného však ano, proto se nemůže v žádném případě jednat o platný důvod obnovy řízení, obzvláště takový, aby mohl soud vést k jiným hodnotícím úvahám, když je nutno zopakovat, že se jedná výhradně jen o okolnosti procedurálního, nikoli skutkového charakteru. V tomto ohledu je pak již zcela bez významu, jestli odsouzený léčebná doporučení ošetřujících lékařů dodržoval, či ne a proč, to vše pak i ve světle toho, že doporučení klidového režimu v době konání veřejného zasedání již netrvalo (podstatou je však příprava, nikoli vlastní účast odsouzeného). K postupu Vrchního soudu v Olomouci je pak nutno uvést i to, že se na zdravotní stav odsouzeného dotazoval Věznice Mírov vždy obratem a zejména byl vznesen dotaz na případný výhled zdravotního stavu odsouzeného, z čehož plyne, že soud nejednal ukvapeně ani pod časovým tlakem a byl připraven veřejné zasedání odročit, nicméně k tomu dostatek důvodů pouze neshledal. Ve veřejném zasedání o odvolání pak již dokazování prováděno nebylo, důkazy ostatně ani nebyly navrhovány, tedy pokud odsouzený namítá nedostatečnost své přípravy, pak se mohlo jednat výhradně o shrnutí jeho dosavadní obhajoby. Nelze pak nezmínit i časovou souslednost zdravotních obtíží odsouzeného v kontextu postupu vrchního soudu, když o nařízení veřejného zasedání byl obhájce odsouzeného vyrozuměn 11.11.2021, odsouzený 15.11.2021, nicméně prvotně je pro bolest pravé ruly ošetřen až 16.11.2021. Odsouzený rovněž účelově svá zdravotní omezení zveličuje, když uvádí, že byl konfrontován MUDr. P. s nutností operačního zákroku a přitom z jeho zdravotní zprávy plyne, že se jedná pouze o možnost v případě nelepšení stavu, kdy opakovaným psaním, ačkoli mu bylo lékaři zakázáno, jej odsouzený dále zhoršoval.

29. Další z odsouzeným tvrzených důvodů obnovy řízení je, že v rozporu s judikaturou (Robert Tempel proti České republice) nebyl do uloženého doživotního trestu zohledněn fakt, že trestní řízení trvalo déle než 14 let a Vrchní soud v Olomouci odmítl snížit trest s přihlédnutím k délce trestního řízení proto, že trest byl uložen jako souhrnný, kdy novou skutečností je, že trest byl Krajským soudem v Plzni Robertu Tempelovi ukládán jako souhrnný, a přesto byla délka trestního řízení zohledněna. I v tomto případě je nutno konstatovat, že se nejedná o nové okolnosti skutkové (nové skutečnosti), které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit rozhodnutí jiné, vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu, případně uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu. Aby mohlo být na trest nahlíženo jako na zjednodušeně řečeno nepřiměřený, muselo by nejprve dojít k natolik závažné změně okolností skutkových, tedy okolností týkajících se projednávaného skutku, aby bylo možno skutek samotný co do jeho provedení či právní kvalifikace nahlížet zcela jinak, než doposud, a právě s tímto novým náhledem by nekorespondoval uložený trest co do druhu nebo výše (byl by nepřiměřeně přísný). Žádnou novou skutkovou okolnost ale odsouzený netvrdí a tato ani nebyla zjištěna, pouze nabízí paralelu s odsouzením jiné osoby, které má být při ukládání trestu v projednávané věci vodítkem. Toto ale nelze akceptovat, když se skutkový podklad pro ukládání trestu nikterak nezměnil, proto nelze vést jakékoli úvahy o druhu a výměře uloženého trestu, které mohou navázat právě až na změnu okolností skutkových. Odsouzený tak jen vytrhl část znění § 278 odst. 1 tr. řádu, které má navázat na splnění podmínky, která v projednávané věci splněna není, a to ne pouze po uvážení soudu, ale odsouzený takovouto novou skutečnost soudu k posouzení vůbec nenabízí a rozhodně jí není

charakter lékařské zprávy MUDr. Ch. ve světle odůvodnění navazujících stížností, jak bylo popsáno výše. Ukládání trestu je svrchovaným právem soudů, rozhodujících ve věci v prvém a druhém stupni s možným přezkoumáním Nejvyšším soudem, rozhodně se však nejedná o důvod ve věci návrhu na povolení obnovy řízení, kdy se odsouzený pouze domáhá při nezměněném skutkovém stavu jiného rozhodnutí o trestu za situace, kdy ve zcela jiné trestní věci byl trest ukládán jinak, než v projednávané věci. Obžalovaný pak svým požadavkům přizpůsobuje i výklad textu ust. § 278 odst. 1 tr. řádu, když tvrdí, že nepřiměřená výše trestu je ze zákona důvodem obnovy a zcela pomíjí fakt, že je důvodem obnovy pouze za situace, kdy dodatečně vyjdou najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné.

30. Dále odsouzený namítá, že v jeho neprospěch došlo k porušení zásady ne bis in idem (o stejné věci nemůže být rozhodováno dvakrát), když byl stíhán současně za přípravu trestného činu vraždy a v rámci souběžného řízení státní zástupce navrhl, aby obě trestní věci byly spojeny, k čemuž nedošlo a z toho odsouzený vyvozuje, že v trestní věci 29 T 1/2011 nebylo možno rozhodovat. Problém vyvstal tím, že v době, kdy byl stíhán v trestní věci pod sp. zn. 29T 1/2011 pro skutek popsaný tak, že v přesně nezjištěný čas od večerních hodin dne 7.11.2019 do večerních hodin 8.11.2019 měl usmrtit svého otce Miloslava N. a jeho manželku Zdeňku N., což bylo právně kvalifikováno dle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákona, bylo proti němu zároveň vedeno trestní stíhání Krajským soudem v Ostravě, pobočka v Olomouci 81T 1/2017 pro skutek, jenž byl právě s ohledem na stíhané, nikoli odsouzené, usmrcení Miloslava a Zdeňky (chybně označené jako Hany) N. právně kvalifikováno dle ust. § 20 odst. 1 k § 140 odst. 2, odst. 3 písm. h) tr. zákoníku. Právě v popisu jednání v části ve shodě ve dvou souběžně vedených trestních řízeních pak odsouzení porušení zásady ne bis in idem spatřuje. Tato trestně právní zásada je vtělena do textu ust. § 11 odst. 1 písmeno h) tr. zákoníku a nařizuje nutnost zastavení trestního stíhání toho, proti němuž dřívější trestní stíhání pro týž skutek skončilo pravomocným rozsudkem (dále v § 11 odst. 1 tr. řádu nabízeny i jiné alternativy pravomocného ukončení trestního stíhání). Podstatou zásady ne bis in idem tedy nejsou souběžně vedená trestní či jiná řízení, která jsou vnímána jako jednoznačně nežádoucí, ale až dvojí rozhodnutí o jednom jednání, k čemuž ale v projednávané věci nedošlo a zejména se nejedná v nadepsané věci o skutkové novum, ale skutečnost soudu dlouhodobě známou. Nejprve nabyl dne 15.1.2020 právní moci rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci 81T 1/2017 (ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci 5To 22/2018) s použitím právní kvalifikace dle § 20 odst. 1 k § 140 odst. 2 tr. zákoníku (příprava zvlášť závažného zločinu vraždy bez dalšího) a až následně byl dne 5.2.2021 vyhlášen rozsudek Krajským soudem v Ostravě sp. zn. 29T 1/2011, který byl ve vztahu k prvému citovanému rozsudku co do trestu souhrnný. Neexistuje tak v obou citovaných rozsudcích pasáž a tomu odpovídající právní kvalifikace, že by na sebe skutkově tyto rozsudky jakkoli navazovaly a že by o kterékoli okolnosti bylo rozhodnuto dvakrát. Je pravdou, že v obžalobě, na jejímž podkladě bylo následně vedeno trestní řízení Krajským soudem v Ostravě, pobočka v Olomouci sp. zn. 81T 1/2017, byla uvedena ve skutkové větě (nejedná se však o rozhodnutí, kterým se pravomocně trestní řízení končí) pasáž, odkazující na skutkovou větu obžaloby, na jejímž podkladě bylo vedeno trestní stíhání Pavla N. u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 29T 1/2011, nicméně o této části skutku bylo rozhodnuto pouze jedinkrát, a to právě rozsudkem Krajského soudu v Ostravě 29T 1/2011, tedy v průběhu obou řízená byla napravena chyba, obsažená v obžalobě KSZ v Ostravě, pobočka v Olomouci 2 KZV 7/2016 ze dne 11.1.2017 a o jakémkoli skutku nebo jeho části nebylo soudy rozhodnuto dvakrát, ale striktně jen jednou a k porušení zásady ne bis in idem tak nedošlo. Rovněž je nutno zmínit, že odsouzený N. toto namítal již 18.5.2017 (č.l. 5335). Jakákoli interní komunikace soudců nebo státních zástupců co do možného spojení či nespojení souběžně vedených trestních věcí proti Pavlu N. je pak zcela nerozhodná, když je nutno vycházet z pravomocných rozsudků, které byly vyhlášeny a posléze nabyly právní moci až po úplném provedení dokazování.

31. Poslední námitkou odsouzeného je, že odsuzující rozsudek Vrchního soudu v Olomouci je založen na nesprávném skutkovém závěru co do času, ve kterém měl být trestný čin spáchán, když odkazuje na svědeckou výpověď, ze které plyne, že se s odsouzeným svědkyně bavila od 19 do 22 hodin, nicméně skutková věta rozsudku již obsahuje konstrukci, že vraždil mezi 20:44-21:15, kdy jako na novou skutečnost poukazuje na fakt, že navrhl provedení opravy rozsudku, které nebylo vyhověno a Vrchní soud v Olomouci pod sp. zn. 1 To 24/2023-8857 k jeho stížnosti 18.7.2023 ve svém usnesení uvedl, že se nelze upínat na pouhou část rekapitulace svědecké výpovědi, ale je zapotřebí vnímat celé odůvodnění pod bodem 355 rozsudku soudu prvního stupně ve svém komplexu, nicméně odsouzený tvrdí, že „pokud je pravomocně tvrzeno, že soud vycházel z časové posloupnosti 19–22 hodin, pak je to v příkrém rozporu se skutkovou větou rozsudku“. I tato námitka odsouzeného je však zcela lichá, když opět vychází z již dávno provedených důkazů, které má tendenci opětovně hodnotit, nicméně nenabízí kromě jejich subjektivního hodnocení žádné skutkové okolnosti nové, na jejichž podkladě by soud mohl revidovat časové vymezení skutku v kontextu událostí předmětného dne. Nelze si vybrat pouze jeden z důkazů (dříve známý) a zároveň odhlížet od důkazů dalších, které se odsouzenému do koncepce své obhajoby nehodí, ale všechny ve svém souhrnu tvoří časové vymezení konkrétní události. Je zcela nerozhodným, jak své úvahy v odůvodnění usnesení o opravě rozsudku popsaly krajský i vrchní soud, když rozhodným je, že tyto se neopírají o nové skutečnosti, tedy nelze toto připustit jako důvod pro povolení obnovy řízení.

32. Ve svém prvotním podání z 8.3.2023 pak odsouzený rovněž uvedl, že soud nevzal v úvahu nezákonné důkazy vyvracející skutkovou větu, např. pachové stopy, což ale dále nerozvinul a je tedy zřejmé, že odkazuje na důkazy již provedené, nikoli nové, soudu tehdy neznámé a samotné tvrzení nezákonnosti důkazů je otázkou jejich hodnocení, tedy otázkou právní, nikoli skutkovou (a nikoli novou), aby mohla být důvodem pro obnovu řízení.

33. Je tedy možno na závěr shrnout, že v průběhu trestního řízení, vedeného u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 29T 1/2011 odsouzený Pavel N. důsledně využil všech řádných opravných prostředků, které mu trestní řád dává a i nad jejich rámec se snaží dosáhnout do značné míry opakováním svých námitek opětovného prověření svého jednání i práce soudů a toto si vynutit bez ohledu na prostředky dané mu trestním řádem k dispozici, které si účelově přizpůsobuje nad rámec jejich zákonem stanovaného smyslu a účelu. Již bylo opakovaně rozvedeno, že institut obnovy řízení má svá zákonná omezení co do možnosti užití a jejich svévolné rozšíření, jak se o ně snaží odsouzený, není možné. Zákonodárce výslovně stanovil, v jakých případech lze obnovu řízení použít. Dále pak namítá celou řadu procesních pochybení nalézacího, odvolacího i dovolacího soudu, ale ani jedinou okolnost skutkového charakteru, kterou by měl soud hodnotit a prověřit její možný dopad na vydaná rozhodnutí. Odsouzený provádí účelové konstrukce, jejichž účelem je pouze dosažení nového projednání již pravomocně odsouzené trestní věci a tomuto přizpůsobuje všechny tvrzené okolnosti, jejichž prostřednictvím měl být znevýhodněn, nejedná se o to, že by zjistil novou a významnou okolnost skutkovou, na kterou by pro dosažení objektivity rozhodnutí soud upozornil, naopak jeho cíl je předem jasný v tom, že je připraven použít jakýchkoli konstrukcí a prostředků k opakování původního trestního řízení. Již z podstaty trestního zákoníku a trestního řádu, v kontextu s Ústavou a Listinou, je úlohou soudu nestranně rozhodnout o vině a trestu bez jakéhokoli zájmu na jeho výsledku a stejným způsobem, aniž by měl jakýkoli důvod odsouzenému upírat jeho práva či mu škodit, je povolán posoudit jím vznášené námitky, zdali jsou způsobilé k povolení obnovy řízení. Žádnou takovouto okolnost ale po provedeném dokazování soud neshledal, když všechny tvrzené nesprávnosti v postupu soudů a policie směřují proti jejich procesní stránce a ani jedna z nich nad to není okolností novou, soudu dříve neznámou (myšleno v jejich podstatě a základu, ne v navazujících rozhodnutích, které konkrétní skutečnost již jen hodnotí). I tak soud v rámci řízení o povolení obnovy vznesené námitky přezkoumal i v jejich širších souvislostech, žádných pochybení ve vztahu k již proběhlým řízení neshledal ani za situace, že by byly námitky jen nesprávně označeny, nicméně jejich označení i podstata byly ve shodě. Již

v průběhu řízení původního odsouzený důsledně využíval opravných prostředků v podobě odvolání i stížností včetně návrhů a žádostí a svá procesní práva tak v řízení důsledně a kvalifikovaně uplatňoval a na tomto podkladě bylo i řízení opakovaně posuzováno ve všech jeho souvislostech a toto ve svém souhrnu vedlo k již vyhlášeným rozhodnutím. Je tedy na místě uzavřít, že odsouzeným uplatněný návrh nesplnil zákonem vyžadované náležitosti pro povolení obnovy řízení a jako nedůvodný jej soud zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **je** přípustná stížnost do tří dnů ode dne oznámení prostřednictvím podepsaného soudu k Vrchnímu soudu v Olomouci. Stížnost má odkladný účinek. Právo stížnosti nenáleží tomu, kdo se jej po vyhlášení rozhodnutí výslovně vzdal

Ostrava 13. srpna 2024

Mgr. Lukáš Delong v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Karel Šejda.